

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 1071/2009

af 21. oktober 2009

om fælles regler om betingelser for udøvelse af vejtransporterhvervet og om ophævelse af Rådets direktiv 96/26/EF

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 71, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse ⁽²⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter proceduren i traktatens artikel 251 ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Gennemførelsen af et indre marked for vejtransport med lige konkurrencevilkår kræver ensartet anvendelse af fælles regler for udstedelse af tilladelser til at udøve vejtransporterhvervet med hensyn til godstransport og personbefordring (»vejtransporterhvervet«). Sådanne fælles regler vil medvirke til, at udøvere af vejtransporterhvervet får et højt fagligt kvalifikationsniveau, til at rationalisere markedet, til at forbedre ydelsernes kvalitet til gavn for udøvere af vejtransporterhvervet, deres kunder og den samlede økonomi, samt til at højne trafikikkerheden. De vil også kunne gøre det lettere for udøvere af vejtransporterhvervet at udøve deres frie etableringsret i praksis.

(2) I Rådets direktiv 96/26/EF af 29. april 1996 om adgang til erhvervet godstransport ad landevej og erhvervet personbefordring ad landevej samt om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som skal lette den faktiske udøvelse af etableringsfrihed for de pågældende udøvere af transportvirksomhed inden for indenlandsk og international eksport ⁽⁴⁾, er der

fastsat minimumsbetingelser for adgangen til vejtransporterhvervet og bestemmelser om gensidig anerkendelse af de dokumenter, der kræves med dette formål. Erfaringerne, en konsekvensanalyse og forskellige undersøgelser viser imidlertid, at dette direktiv anvendes meget forskelligt i de forskellige medlemsstater. Dette har flere negative konsekvenser, bl.a. konkurrenceforvridning en vis uigenenskuelighed på markedet, et uensartet kontrolomfang og risiko for, at virksomheder, der ansætter personale med mangelfulde faglige kvalifikationer, optræder forsømmeligt eller kun i ringe grad overholder færdsels- og arbejdsmarkedsreglerne, hvilket kan skade branchens anseelse.

(3) Disse konsekvenser er så meget desto mere negative, fordi de kan gribe forstyrrende ind i det indre marked på vejtransportområdet, eftersom virksomheder i hele Fællesskabet har adgang til markedet for international godstransport og til visse former for cabotagekørsel. Den eneste betingelse, disse virksomheder skal opfylde, er, at de skal være i besiddelse af en fællesskabstilladelse, og den kan de opnå, når de opfylder betingelserne for adgang til vejtransporterhvervet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1072/2009 af 21. oktober 2009 om fælles regler for adgang til markedet for international godskørsel ⁽⁵⁾ og i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/2009 af 21. oktober 2009 om fælles regler for adgang til markedet for buskørsel ⁽⁶⁾.

(4) De gældende regler om adgang til vejtransporterhvervet bør derfor moderniseres for at sikre, at de anvendes mere ensartet og effektivt. Da overholdelsen af disse regler er den væsentligste betingelse for adgang til fællesskabsmarkedet, og de gældende fællesskabsretsakter på dette område er forordninger, vil en forordning være den mest hensigtsmæssige retsakt til regulering af adgangen til vejtransporterhvervet.

(5) Medlemsstaterne bør kunne tilpasse de betingelser, der skal opfyldes for at udøve vejtransporterhvervet i de regioner i den yderste periferi, der er omhandlet i traktatens artikel 299, stk. 2, på grund af de særlige karakteristika og begrænsninger. De virksomheder, der er etableret i regioner i den yderste periferi, og som kun opfylder betingelserne for at udøve vejtransporterhvervet som følge af en sådan tilpasning, bør dog ikke kunne opnå en fællesskabstilladelse. Tilpasning af betingelserne for at udøve vejtransporterhvervet bør ikke medføre, at de virksomheder, der

⁽¹⁾ EUT C 151 af 17.6.2008, s. 16.

⁽²⁾ EUT C 14 af 19.1.2008, s. 1.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 21.5.2008 (endnu ikke offentliggjort i EUT), Rådets fælles holdning af 9.1.2009 (EUT C 62 E af 17.3.2009, s. 1), Europa-Parlamentets holdning af 23.4.2009 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 24.9.2009.

⁽⁴⁾ EFT L 124 af 23.5.1996, s. 1.

⁽⁵⁾ Se side 72 i denne EU-Tidende.

⁽⁶⁾ Se side 88 i denne EU-Tidende.

- ville have fået adgang til vejtransporterhvervet, og som opfylder de generelle betingelser i denne forordning, hindres i at udføre transport i regioner i den yderste periferi.
- (6) Af hensyn til en loyal konkurrence bør de fælles regler for udøvelse af vejtransporterhvervet gælde bredest muligt for alle virksomheder. Det er dog ikke nødvendigt at lade denne forordning gælde for virksomheder, der udelukkende udfører transport af meget ringe betydning for transportmarkedet.
- (7) Det bør være etableringsmedlemsstatens opgave at føre tilsyn med, at virksomhederne til enhver tid opfylder kravene i denne forordning, således at de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat om nødvendigt kan træffe afgørelse om suspension eller tilbagekaldelse af en virksomheds tilladelse til at operere på markedet. Det er en forudsætning for opfyldelse af betingelserne for adgang til udøvelse af vejtransporterhvervet og for en pålidelig kontrol hermed, at virksomhederne har et faktisk etableret og varigt forretningssted.
- (8) De fysiske personer, der opfylder kravene til vandel og faglige kvalifikationer, bør identificeres klart og udpeges over for de kompetente myndigheder. Disse personer (»transportledere«) bør have bopæl i en medlemsstat og faktisk og vedvarende lede vejtransportvirksomhedernes transportarbejde. Det bør derfor præciseres, hvornår en person kan anses for faktisk og vedvarende at lede en virksomheds transportarbejde.
- (9) En transportleder opfylder vandelskravet, hvis den pågældende ikke er dømt for alvorlige strafbare handlinger eller blevet pålagt alvorlige sanktioner, navnlig for overtrædelse af de fællesskabsretlige regler om vejtransport. Hvis en transportleder eller en vejtransportvirksomhed er idømt en straf eller pålagt en sanktion i en eller flere medlemsstater for de groveste overtrædelser af fællesskabsretten, bør det medføre, at vandelskravet ikke længere anses for opfyldt, såfremt den kompetente myndighed har for sikret sig om, at der er gennemført en behørigt afsluttet og dokumenteret undersøgelsesprocedure, og at de relevante retsmidler vedrørende appel er respekteret, som indrømmer væsentlige proceduremæssige rettigheder, inden der træffes endelig afgørelse.
- (10) Det er nødvendigt, at vejtransportvirksomheder har et økonomisk grundlag, der opfylder visse mindstekrav, for at de kan oprette og drive virksomhed på forsvarlig vis. Godtgørelse af det økonomiske grundlag ved hjælp af en bankgaranti eller en erhvervsmæssig ansvarsforsikring kan være en enkel og omkostningseffektiv fremgangsmåde for virksomhederne.
- (11) Et højt fagligt kvalifikationsniveau vil forbedre vejtransportsektorens samfundsøkonomiske effektivitet. Derfor bør de, der ønsker at arbejde som transportleder, have faglig viden af høj kvalitet. For at opnå mere ensartede prøveforhold og for at fremme en høj kursuskvalitet bør det fastsættes, at medlemsstaterne kan godkende eksamens- og kursuscentre efter kriterier, som det bør påhvile dem selv at fastsætte. Transportledere bør have den fornødne viden til at lede både indenlandsk og internationalt transportarbejde. Den tekniske udvikling kan medføre nye krav til, hvilke emner man skal beherske for at kunne få udstedt et bevis for faglige kvalifikationer, og til, hvordan prøverne bør tilrettelægges, og bestemmelserne herom bør derfor kunne ajourføres. Det bør være muligt for medlemsstaterne at fritage personer fra prøver, hvis de kan fremlægge dokumentation for kontinuerlig erfaring med at lede transportaktiviteter.
- (12) For at sikre loyal konkurrence og at vejtransport foregår i fuld overensstemmelse med reglerne, er det nødvendigt at have et ensartet niveau for tilsyn i medlemsstaterne. De nationale myndigheder, der har til opgave at føre tilsyn med virksomhederne og med gyldigheden af deres tilladelser, spiller her en afgørende rolle, og det bør sikres, at de træffer de foranstaltninger, der måtte blive behov for, herunder i de mest alvorlige tilfælde ved at suspendere eller tilbagekalde tilladelser eller at erklære transportledere uegnede, hvis de gentagne gange optræder forsømmeligt eller handler i ond tro. Der tages forudgående behørigt hensyn til foranstaltningens forenelighed med proportionalitetsprincippet. Forinden der pålægges sådanne sanktioner, bør virksomheden dog have en advarsel og en rimelig frist til at bringe sine forhold i orden.
- (13) Et mere samordnet administrativt samarbejde mellem medlemsstaterne vil gøre tilsynet med virksomheder, der arbejder i flere medlemsstater, mere effektivt og begrænse de administrative omkostninger i fremtiden. Elektroniske virksomhedsregistre, der er koblet sammen på fællesskabsplan, og som er i overensstemmelse med Fællesskabets regler om beskyttelse af personoplysninger, vil lette dette samarbejde og begrænse de omkostninger, der er forbundet med kontrol både for virksomhederne og myndighederne. Flere medlemsstater har i forvejen nationale registre. Der findes også infrastrukturer for sammenkobling mellem medlemsstaterne. En mere systematisk brug af elektroniske registre vil således kunne bidrage til en betydelig begrænsning af de administrative omkostninger ved kontrollen og øge dens effektivitet.
- (14) I de nationale elektroniske registre har nogle data vedrørende overtrædelser og sanktioner karakter af personoplysninger. Medlemsstaterne bør derfor træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af

sådanne oplysninger ⁽¹⁾, navnlig for så vidt angår myndighedernes kontrol med behandlingen af disse personoplysninger, de berørte personers ret til oplysninger, adgang til aktindsigt og ret til at gøre indsigelse. Med henblik på denne forordning er det nødvendigt at gemme sådanne data i mindst to år for at undgå, at diskvalificerede virksomheder etablerer sig i andre medlemsstater.

- (15) Med henblik på at øge gennemsækeligheden og give transportselskabernes kunder mulighed for at fastslå, hvorvidt et givent selskab besidder de rette tilladelser, skal visse data, der opbevares i de nationale elektroniske registre, gøres offentligt tilgængelige, i den udstrækning dette er muligt under hensyntagen til de gældende regler for databeskyttelse.
- (16) En gradvis sammenkobling af de nationale elektroniske registre er afgørende for en hurtig og effektiv udveksling af informationer mellem medlemsstaterne og for at sikre, at udøvere af vejtransporterhvervet ikke fristes til at begå eller løbe den risiko at begå alvorlige overtrædelser i andre medlemsstater end etableringsmedlemsstaten. Af hensyn til en sådan sammenkobling er det nødvendigt i fællesskab at fastsætte et præcist fælles dataformat og tekniske procedurer for udvekslingen.
- (17) For at sikre en effektiv informationsudveksling mellem medlemsstaterne, bør der oprettes nationale kontaktpunkter, og der bør fastsættes visse fælles procedureregler med hensyn til frister og karakteren af de oplysninger, der mindst skal fremsendes.
- (18) For at gøre det lettere at udøve den frie etableringsret bør relevante dokumenter, der er udstedt af en kompetent myndighed i medlemsstaten, hvor transportlederen sidst havde bopæl, accepteres som tilstrækkelig bevis for opfyldelse af vandelskravet for tilladelse til udøvelse af vejtransporterhvervet i etableringsmedlemsstaten, forudsat at de pågældende personer ikke er erklæret uegnede til at udøve nævnte erhverv i andre medlemsstater.
- (19) Hvad angår faglige kvalifikationer, og for at gøre det lettere at udøve den frie etableringsret bør etableringsmedlemsstaten anerkende et bevis udstedt i henhold til denne forordning efter en fælles model som tilstrækkelig dokumentation.
- (20) Det er nødvendigt, at anvendelsen af denne forordning på fællesskabsplan gøres til genstand for nøjere overvågning. Med henblik herpå bør der jævnlige fremsendes rapporter, der er udarbejdet ud fra de nationale registre til Kommissionen om vejtransportvirksomhedernesandel, økonomiske grundlag og faglige kvalifikationer.
- (21) Medlemsstaterne bør fastsætte sanktioner for overtrædelser af denne forordning. De bør være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

- (22) Målet for denne forordning, nemlig at modernisere reglerne om adgang til vejtransporterhvervet, så de kan anvendes mere ensartet og effektivt i medlemsstaterne, kan ikke i tilstrækkelig grad nås af medlemsstaterne og kan derfor på grund af handlingens omfang og virkninger bedre nås på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (23) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne forordning bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ⁽²⁾.
- (24) Kommissionen bør navnlig tillægges beføjelser til at opstille en liste over, hvilke kategorier, hvilke typer og hvilken grovhed af overtrædelser, der kan medføre, at en vejtransportvirksomhed ikke længere opfylder vandelskravet, til at tilpasse denne forordnings bilag I, II og III, vedrørende den viden, der skal tages hensyn til ved medlemsstaternes anerkendelse af faglige kvalifikationer og modellen for attesten for faglige kvalifikationer, til den tekniske udvikling og til at opstille en liste over, hvilke overtrædelser, der ud over overtrædelserne i bilag IV til denne forordning kan medføre, at vandelskravet ikke er opfyldt. Da der er tale om generelle foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i denne forordning og ved at supplere den med nye ikke-væsentlige bestemmelser, skal foranstaltningerne vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 5a i afgørelse 1999/468/EF.
- (25) Direktiv 96/26/EF bør ophæves —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Ved denne forordning reguleres adgangen til og udøvelsen af vejtransporterhvervet.
2. Denne forordning finder anvendelse på alle virksomheder, der er etableret i Fællesskabet og udøver vejtransporterhvervet. Den finder også anvendelse på virksomheder, der agter at udøve vejtransporterhvervet. Henvisninger til virksomheder, der udøver vejtransporterhvervet, anses, hvor det er relevant, for at omfatte en henvisning til virksomheder, der agter at udøve dette erhverv.

⁽¹⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

3. For så vidt angår de regioner, der er omhandlet i traktatens artikel 299, stk. 2, kan de pågældende medlemsstater tilpasse de betingelser, der skal opfyldes for at udøve vejtransporterhvervet, for så vidt denne transport udelukkende udøves i de pågældende regioner af virksomheder, der er etableret i disse regioner.

4. Uanset stk. 2 finder denne forordning, medmindre andet er foreskrevet i den nationale lovgivning, ikke anvendelse på virksomheder:

- a) der kun udøver godskørselserhvervet med motorkøretøjer eller vogntog, hvis tilladte totalmasse ikke overstiger 3,5 tons. Medlemsstaterne kan dog nedsætte denne grænse for alle eller visse vejtransportkategorier.
- b) der udelukkende udøver ikke-erhvervsmæssig buskørsel, eller hvis hovedaktivitet ikke er buskørsel
- c) der udøver vejtransporterhvervet udelukkende med motorkøretøjer, hvis højeste tilladte hastighed ikke overstiger 40 km/t.

5. Medlemsstaterne kan kun helt eller delvis fritage udøvere af vejtransporterhvervet fra at opfylde alle eller visse af bestemmelserne i dette direktiv, når de udelukkende udfører indenlandske transporter, som kun har ringe betydning for transportmarkedet som følge af:

- a) arten af det transporterede gods, eller
- b) kørselsstrækningens korthed.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved

- 1) »godskørselserhvervet«: den aktivitet, der udøves af virksomheder, som udfører godstransport for fremmed regning med motorkøretøjer eller vogntog
- 2) »buskørselserhvervet«: den aktivitet, der udøves af virksomheder, som udfører befordring af rejsende med motorkøretøjer, der som følge af deres indretning og udstyr er egnede til befordring af mere end ni personer, inkl. føreren, og som benyttes til dette formål, når denne befordring tilbydes offentligheden eller visse kategorier af brugere mod et vederlag, som skal erlægges af den befordrede person eller af den, som tilrettelægger befordringen
- 3) »vejtransporterhvervet«: godskørselserhvervet eller buskørselserhvervet
- 4) »virksomhed«: enhver fysisk eller juridisk person, der arbejder med eller uden gevinst for øje, enhver sammenslutning eller kreds af personer uden status som juridisk person, der arbejder med eller uden gevinst for øje, samt ethvert organ, der henhører under en offentlig myndighed, hvad enten det selv har status som juridisk person eller er undergivet en

myndighed, der har det, som udfører buskørsel, eller enhver fysisk eller juridisk person, der udfører godskørsel i erhvervsmæssigt øjemed

- 5) »transportleder«: en fysisk person, der er ansat i en virksomhed, eller, når virksomheden er en fysisk person, den pågældende fysiske person selv, eller, hvor det er relevant, en anden fysisk person, der i en aftale er udpeget af denne, og som faktisk og vedvarende leder virksomhedens transportarbejde
- 6) »vejtransporttilladelse«: en administrativ afgørelse, hvorved der meddeles en virksomhed, der opfylder betingelserne i denne forordning, tilladelse til at udøve vejtransporterhvervet
- 7) »kompetent myndighed«: en national, regional eller lokal myndighed i en medlemsstat, der med henblik på at udstede vejtransporttilladelser kontrollerer, at en virksomhed opfylder kravene i denne forordning, og som har kompetence til at meddele, suspendere og tilbagekalde vejtransporttilladelser
- 8) »etableringsmedlemsstat«: den medlemsstat, hvor en virksomhed er etableret, uanset hvilket land transportlederen kommer fra.

Artikel 3

Krav med henblik på udøvelse af vejtransporterhvervet

- 1. Virksomheder, der udøver vejtransporterhvervet, skal:
 - a) have et faktisk etableret og varigt forretningssted i en af medlemsstaterne
 - b) udvise god vandel
 - c) have et tilstrækkeligt økonomisk grundlag, og
 - d) have de nødvendige faglige kvalifikationer.
- 2. Medlemsstaterne kan stille yderligere krav, der skal være rimelige og ikke må medføre forskelsbehandling, og som virksomhederne skal opfylde for at opnå tilladelse til at udøve vejtransporterhvervet.

Artikel 4

Transportleder

- 1. En virksomhed, der udøver vejtransporterhvervet, udpeger mindst én fysisk person, transportlederen, der opfylder kravene i artikel 3, stk. 1, litra b) og d), og som:
 - a) faktisk og vedvarende leder virksomhedens transportarbejde

- b) har en reel forbindelse til virksomheden, såsom at være ansat, direktør, ejer eller aktionær, eller administrere den, eller hvis virksomheden er en fysisk person, være denne person, og

KAPITEL II

**KRAV, DER SKAL OPFYLDES FOR AT OPFYLDE KRAVENE I
ARTIKEL 3**

- c) har bopæl i Fællesskabet.

Artikel 5

Opfyldelse af etableringskravet

2. Hvis en virksomhed ikke opfylder kravet om faglige kvalifikationer i artikel 3, stk. 1, litra d), kan den kompetente myndighed udstede en vejtransporttilladelse til den, uden at der er udpeget en transportleder i overensstemmelse med stk. 1 i denne artikel, såfremt:

For at opfylde kravet i artikel 3, stk. 1, litra a), skal virksomheden i den pågældende medlemsstat:

- a) virksomheden udpeger en fysisk person, der er bosat i Fællesskabet og opfylder kravene i artikel 3, stk. 1, litra b) og d), og som ved en aftale er bemyndiget til at udføre opgaver som transportleder for virksomhedens regning
- b) aftalen mellem virksomheden og den i litra a) nævnte person nærmere anfører, hvilke opgaver den pågældende faktisk og vedvarende skal varetage, og angiver, hvad denne som transportleder er ansvarlig for. De opgaver, der skal anføres, omfatter navnlig opgaver vedrørende forvaltning af vedligeholdelse af køretøjerne, kontrol med kontrakter og transportdokumenter, grundlæggende regnskabsføring, fordeling af ladninger eller tjenesteydelser på chauffører og køretøjer samt kontrol med sikkerhedsprocedurerne
- c) den i litra a) udpegede person, som transportleder, kan lede transportarbejdet for op til fire forskellige virksomheder med en kombineret samlet flåde på højst 50 køretøjer. Medlemsstaterne kan beslutte at fastsætte et lavere tal for antallet af virksomheder og/eller antallet af den samlede flådes køretøjer, der skal ledes af denne person, og
- d) den i litra a) nævnte person udfører de nærmere bestemte opgaver udelukkende i virksomhedens interesse, og vedkommendes ansvar i forbindelse hermed udføres uafhængigt af de virksomheder, som den pågældende virksomhed udfører transporter for.
- a) råde over et forretningssted i denne medlemsstat med lokaler, hvor virksomhedens keredokumenter opbevares, navnlig alle dokumenter vedrørende regnskaber og personaleforvaltning, dokumenter med oplysninger om køre- og hviletid samt andre dokumenter, som den kompetente myndighed skal have adgang til for at kunne kontrollere, om kravene i denne forordning er opfyldt. Medlemsstaterne kan kræve, at virksomhederne på deres område til enhver tid også kan fremvise andre dokumenter i deres lokaler
- b) når der er givet tilladelse, råde over et eller flere køretøjer, som er indregistreret eller på anden måde godkendt til kørsel i overensstemmelse med lovgivningen i denne medlemsstat, enten som ejer eller på anden måde, f.eks. i kraft af en afbetalingsaftale eller en leje- eller leasingkontrakt eller en lejekøbskontrakt (leasing) eller en købsaftale
- c) være i besiddelse af det påkrævede administrative apparatur og effektivt og vedvarende drive en driftscentral for de i litra b) nævnte køretøjer beliggende i denne medlemsstat og med det hensigtsmæssige udstyr og de hensigtsmæssige faciliteter.

Artikel 6

Opfyldelse af vandelskravet

1. For at opfylde kravet i artikel 3, stk. 1, litra b), og med forbehold af stk. 2 i denne artikel, fastsætter medlemsstaterne de betingelser, som en virksomhed og en transportleder hver især skal opfylde i medfør af denne forordning for at opfylde vandelskravet.

3. Medlemsstater kan beslutte, at en transportleder udpeget i overensstemmelse med stk. 1 ikke kan få en yderligere tilladelse i overensstemmelse med stk. 2 eller kun kan få en tilladelse vedrørende et begrænset antal virksomheder eller en flåde af køretøjer, der er mindre end den, der er fastsat i stk. 2, litra c).

4. Virksomheden underretter den kompetente myndighed om den eller de udpegede transportleder(e).

Ved afgørelsen af, om en virksomhed opfylder vandelskravet, tager medlemsstaterne hensyn til virksomhedens, dens transportleders og andre relevante personers adfærd efter medlemsstatens nærmere bestemmelse. Enhver henvisning i denne artikel til straffe, sanktioner eller overtrædelser i forbindelse med en virksomhed omfatter straffe, sanktioner eller overtrædelser, som gør sig gældende for selve virksomheden, dens transportledere eller andre relevante personer efter medlemsstatens nærmere bestemmelse.

De i første afsnit nævnte betingelser skal mindst omfatte følgende krav:

- a) der ikke er nogen tungtvejende grunde til at nære tvivl om transportlederens eller transportvirksomhedensandel, f.eks. med hensyn til straffe eller sanktioner for alvorlige overtrædelser af nationale regler inden for:
 - i) handelsret
 - ii) konkurslovgivning
 - iii) løn- og arbejdsvilkår inden for erhvervet
 - iv) færdselslovgivning
 - v) erhvervsansvar
 - vi) menneskehandel eller narkotikahandel, og
- b) transportlederen eller transportvirksomheden er ikke blevet idømt en straf eller pålagt en sanktion i en eller flere medlemsstater for alvorlige overtrædelser af de fællesskabsretlige regler om især:
 - i) køre- og hviletidsbestemmelser for chauffører, arbejdstid og installation og anvendelse af kontrolapparater
 - ii) største tilladte vægt og dimensioner for erhvervskøretøjer i international trafik
 - iii) grundlæggende kvalifikationskrav og efteruddannelseskrav for chauffører
 - iv) syn ved vejsiden af erhvervskøretøjer, herunder obligatorisk teknisk kontrol med motorkøretøjer
 - v) adgang til det internationale marked for godskørsel hhv. buskørsel
 - vi) sikkerhed i forbindelse med vejtransport af farligt gods
 - vii) installation og anvendelse af hastighedsbegrænsere på visse kategorier af køretøjer
 - viii) kørekort
 - ix) adgang til vejtransporterhvervet
 - x) dyretransport.

2. Ved anvendelse af stk. 1, tredje afsnit, litra b):

- a) Hvis en transportleder eller en transportvirksomhed er idømt en straf eller pålagt en sanktion i en eller flere medlemsstater for en af de groveste overtrædelser af fællesskabsretten, som fastsat i bilag IV, gennemfører den kompetente myndighed i

den medlemsstat, hvor virksomheden er etableret, en korrekt og rettidigt udført og behørigt afsluttet administrativ procedure, der, hvor det er relevant, omfatter et kontrolbesøg på den pågældende virksomhed.

Det afgøres efter denne procedure, hvorvidt særlige omstændigheder indebærer, at en konstatering af ikke-opfyldelse af vandelskravet vil udgøre en uforholdsmæssig reaktion i det enkelte tilfælde. Sådanne afgørelser skal være behørigt begrundet.

Hvis den kompetente myndighed anser en konstatering af ikke-opfyldelse af vandelskravet for at være en uforholdsmæssig reaktion, kan den beslutte, at vandelskravet ikke berøres. Begrundelsen for en sådan beslutning skal fremgå af det nationale register. Antallet af sådanne beslutninger anføres i den rapport, der er omhandlet i artikel 26, stk. 1.

Hvis den kompetente myndighed ikke anser en konstatering af ikke-opfyldelse af vandelskravet for at være en uforholdsmæssig reaktion, indebærer en straf eller sanktion, at vandelskravet ikke er opfyldt.

- b) Kommissionen opstiller en liste over, hvilke kategorier, hvilke typer og hvilken grovhed af alvorlig overtrædelser af fællesskabsreglerne der ud over overtrædelserne i bilag IV kan indebære en konstatering af, at en vejtransportvirksomhed ikke længere opfylder vandelskravet. Medlemsstaterne tager hensyn til oplysninger om sådanne overtrædelser, herunder oplysninger fra andre medlemsstater, når de fastsætter prioriteter for kontrol efter artikel 12, stk. 1.

Foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i denne forordning ved at supplere den, skal vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 25, stk. 3.

Kommissionen skal med henblik herpå:

- i) fastlægge hvilke kategorier og typer af overtrædelser, der er de hyppigst forekommende
- ii) definere grovheden af overtrædelserne i forhold til risikoen for, at de medfører alvorlig livsfare eller fare for alvorlig tilskadekomst
- iii) fastsætte den påkrævede hyppighed, hvorefter gentagne overtrædelser anses for grovere, under hensyntagen til antallet af chauffører, der benyttes i transportarbejde, som ledes af transportlederne.

- 3. Kravet i artikel 3, stk. 1, litra b), er fortsat ikke opfyldt, så længe der ikke er sket rehabilitering eller truffet anden foranstaltning med tilsvarende virkning i henhold til nationale bestemmelser herom.

Artikel 7

Opfyldelse af kravet til det økonomiske grundlag

1. For at opfylde kravet i artikel 3, stk. 1, litra c), skal en virksomhed i hele regnskabsåret kunne opfylde sine økonomiske forpligtelser. Virksomheden skal på grundlag af sit årsregnskab, som skal være attesteret af en revisor eller anden autoriseret person, godtgøre, at den årligt råder over kapital og reserver af en værdi på mindst 9 000 EUR, når den benytter et enkelt køretøj, og 5 000 EUR for hvert derudover benyttet køretøj.

Med henblik på anvendelsen af denne forordning fastsættes euroens værdi for de nationale valutaer i de medlemsstater, der ikke deltager i Den Økonomiske og Monetære Unions tredje fase, hvert år. Hertil anvendes de kurser, der gælder den første hverdag i oktober måned, og som offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*. De træder i kraft den 1. januar i det følgende kalenderår.

De i første afsnit omhandlede regnskabsposter forstås som defineret i Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om årsregnskaberne for visse selskabsformer ⁽¹⁾.

2. Uanset stk. 1 kan den kompetente myndighed anerkende eller kræve, at en virksomhed dokumenterer sit økonomiske grundlag ved en erklæring, som f.eks. en bankgaranti eller forsikring, såsom en erhvervsmæssig ansvarsforsikring, fra en eller flere banker eller andre pengeinstitutter, inkl. forsikringselskaber, om, at de hæfter solidarisk for virksomheden for de beløb, der er fastsat i stk. 1, første afsnit.

3. Det årsregnskab, jf. stk. 1, eller den garanti, jf. stk. 2, der skal kontrolleres, er årsregnskabet eller garantien for den økonomiske enhed, der er etableret på den medlemsstats område, hvor der søges tilladelse, og ikke for eventuelle andre enheder, der er etableret i en anden medlemsstat.

Artikel 8

Opfyldelse af kravet om faglige kvalifikationer

1. For at opfylde kravet i artikel 3, stk. 1, litra d), skal den eller de berørte person(er) have kundskaber svarende til det niveau, der er fastsat i bilag I, del I, i de der anførte emner. Disse kundskaber dokumenteres ved en obligatorisk skriftlig prøve, der, hvis en medlemsstat træffer afgørelse herom, kan suppleres med en mundtlig prøve. Prøverne tilrettelægges som anført i bilag I, del II. Medlemsstaterne kan med henblik herpå pålægge ansøgerne at gennemgå et kursus forud for prøven.

2. Prøven finder sted i den medlemsstat, hvor de berørte personer har deres sædvanlige opholdssted, eller i den medlemsstat, hvor de arbejder.

»Sædvanligt opholdssted« er det sted, hvor en person normalt bor i mindst 185 dage i hvert kalenderår på grund af personlige tilknytningsforhold, som viser tætte forbindelser mellem den pågældende person og det sted, hvor han/hun bor.

Det sædvanlige opholdssted for en person, hvis erhvervsmæssige tilknytning findes et andet sted end det personlige tilknytningsforhold, og som derfor skiftevis opholder sig forskellige steder i to eller flere medlemsstater, anses dog for at være det sted, hvortil den pågældende har sit personlige tilknytningsforhold, såfremt vedkommende med regelmæssige mellemrum vender tilbage hertil. Sidstnævnte betingelse kræves ikke opfyldt, når den pågældende opholder sig i en medlemsstat med henblik på udførelse af en arbejdsopgave af en bestemt varighed. Universitetsophold eller skolegang medfører ikke ændring af det sædvanlige opholdssted.

3. De i stk. 1 nævnte skriftlige og mundtlige prøver kan kun afholdes og attesteres af myndigheder og andre organer, som er behørigt godkendt hertil af en medlemsstat på grundlag af kriterier, den selv har opstillet. Medlemsstaterne kontrollerer regelmæssigt, om de myndigheder og andre organer, som de har godkendt, afholder prøverne under forhold, der er i overensstemmelse med bilag I.

4. Medlemsstaterne kan på grundlag af kriterier, som de selv opstiller, behørigt godkende de organisationer, der kan tilbyde ansøgerne kurser af god kvalitet, som effektivt forbereder dem til prøven, samt efteruddannelseskurser til ajourføring af kundskaberne for de transportledere, der ønsker det. Sådanne medlemsstater kontrollerer regelmæssigt, at disse organisationer stadig opfylder de kriterier, der lå til grund for godkendelsen.

5. Medlemsstaterne kan tilskynde til, at der med ti års mellemrum afholdes uddannelseskurser i de fag, der er beskrevet i bilag I, for at sikre, at transportledere er orienteret om udviklingen i sektoren.

6. Medlemsstaterne kan kræve, at personer, der har bevis for faglige kvalifikationer, men som ikke de seneste fem år har ledet en virksomhed, der udfører godskørsel eller buskørsel i en medlemsstat, skal gennemgå genopfriskningskurser for at ajourføre deres kundskaber vedrørende udviklingen i den lovgivning, der er nævnt i del I i bilag I.

7. Medlemsstaterne kan fritage indehavere af visse kvalifikationer fra højere eller tekniske uddannelsesinstitutioner, der er udstedt i medlemsstaten, og som giver viden om alle de emner, der er opført på listen i del I i bilag I, fra prøve i de emner, der er omfattet af kvalifikationerne, når medlemsstaten specifikt har anerkendt kvalifikationerne med henblik herpå. Fritagelsen gælder kun for de dele af bilag I, hvor kvalifikationerne dækker alle de emner, der er opført under hver dels overskrift.

Medlemsstaterne kan fritage indehavere af beviser for faglige kvalifikationer inden for transporterhvervet på nationalt plan i den pågældende medlemsstat for nærmere bestemte dele af prøven.

⁽¹⁾ EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11.

8. Et bevis udstedt af myndigheden eller organet som nævnt i stk. 3 skal fremlægges som dokumentation for de faglige kvalifikationer. Beviset kan ikke overdrages til andre. Det affattes efter sikkerhedselementerne og modelattesten i bilag II og III og bærer den behørigt autoriserede myndigheds eller det behørigt autoriserede organs stempel og underskrift.

9. Kommissionen tilpasser bilag I, II og III til den tekniske udvikling. Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i denne forordning, skal vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 25, stk. 3.

10. Kommissionen tilskynder og bidrager til, at medlemsstaterne udveksler erfaringer og informationer om kurser, prøver og godkendelser, bl.a. gennem ethvert organ, som Kommissionen måtte udpege.

Artikel 9

Fritagelse fra prøve

Medlemsstaterne kan fritage personer, der kan dokumentere, at de i de sidste ti år forud for 4. december 2009 vedvarende har ledet en virksomhed, der udfører godskørsel eller buskørsel i en eller flere medlemsstater, fra den prøve, som er omhandlet i artikel 8, stk. 1.

KAPITEL III

TILLADELSE OG TILSYN

Artikel 10

Kompetente myndigheder

1. Hver medlemsstat tillægger en eller flere myndigheder kompetence til at sikre den korrekte gennemførelse af denne forordning. Disse myndigheder skal tillægges beføjelser til:

- a) at behandle ansøgninger fra virksomheder
- b) at udstede, suspendere og tilbagekalde vejtransporttilladelser
- c) at erklære en fysisk person uegnet til at være transportleder for en virksomheds transportaktiviteter
- d) at foretage den nødvendige kontrol af, at virksomhederne opfylder kravene i artikel 3.

2. De kompetente myndigheder offentliggør alle de krav, der skal opfyldes i medfør af denne forordning, eventuelle andre nationale bestemmelser og procedurer, der skal følges af interesserede ansøgere, samt tilhørende forklaringer.

Artikel 11

Behandling og registrering af ansøgninger

1. En transportvirksomhed, der opfylder kravene i artikel 3, får efter ansøgning tilladelse til at udøve vejtransporterhvervet. Den kompetente myndighed sikrer sig, at en virksomhed, der indgiver en ansøgning, opfylder kravene i artikel 3.

2. Den kompetente myndighed indfører de data, der vedrører de virksomheder, som den giver tilladelse til, og som er omhandlet i artikel 16, stk. 2, første afsnit, litra a)-d), i det i artikel 16 nævnte nationale elektroniske register.

3. Den kompetente myndighed behandler ansøgninger om vejtransporttilladelse hurtigst muligt og inden tre måneder fra den dato, hvor den kompetente myndighed har modtaget alle de dokumenter, der er nødvendige for at vurdere ansøgningen. Den kompetente myndighed kan forlænge denne frist med en måned i behørigt begrundede tilfælde.

4. Indtil den 31. december 2012 kontrollerer den kompetente myndighed i tvivlstilfælde ved bedømmelsen af, om en virksomhed på ansøgningstidspunktet lever op til vandelskravet, om den eller de udpegede transportledere er blevet erklæret uegnet til at lede transportarbejdet for en virksomhed i en af medlemsstaterne i medfør af artikel 14.

Fra den 1. januar 2013 kontrollerer den kompetente myndighed ved bedømmelsen af, om en virksomhed lever op til vandelskravet, om adgang til de i artikel 16, stk. 2, første afsnit, litra f), nævnte data enten som direkte sikker adgang til den relevante del af de nationale registre eller efter anmodning, om den eller de udpegede transportledere på ansøgningstidspunktet er blevet erklæret uegnet til at lede transportarbejdet for en virksomhed i en af medlemsstaterne i medfør af artikel 14.

Foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser vedrørende en udsættelse på højst tre år af de i dette stykke nævnte datoer, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol som nævnt i artikel 25, stk. 3.

5. Virksomheder, der har vejtransporttilladelse, meddeler inden for en frist på højst 28 dage, der fastsættes af en etableringsmedlemsstaten, eventuelle ændringer i de data, der er omhandlet i stk. 2, til den kompetente myndighed, der har udstedt tilladelsen.

Artikel 12

Kontrol

1. De kompetente myndigheder fører tilsyn med, at de virksomheder, som de har udstedt vejtransporttilladelse til, til stadighed opfylder kravene i artikel 3. Med henblik herpå foretager medlemsstaterne kontrol af virksomheder, der er klassificeret i en højere risikoklasse. Medlemsstaterne udvider derfor det risikoklassificeringssystem, som medlemsstaterne har indført i medfør af artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/22/EF af 15. marts 2006 om minimumsbetingelser for gennemførelse af

Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 og (EØF) nr. 3821/85 med hensyn til sociale bestemmelser inden for vejtransportvirksomhed ⁽¹⁾, til at omfatte alle de overtrædelser, der er anført i denne forordnings artikel 6.

2. Indtil 31. december 2014 skal medlemsstaterne mindst hvert femte år kontrollere, at virksomhederne fortsat opfylder kravene i artikel 3.

Foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i denne forordning vedrørende en udsættelse af den i første afsnit nævnte dato, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 25, stk. 3.

3. Når Kommissionen i behørigt begrundede tilfælde anmoder herom, foretager medlemsstaterne individuel kontrol af, om en virksomhed fortsat opfylder betingelserne for adgang til vejtransporterhvervet. Medlemsstaten underretter Kommissionen om resultaterne af den således foretagne kontrol og om, hvilke foranstaltninger der er truffet, hvis det blev konstateret, at virksomheden ikke længere opfylder kravene i denne forordning.

Artikel 13

Procedure for suspension og tilbagekaldelse af vejtransporttilladelser

1. Hvis den kompetente myndighed konstaterer, at der er risiko for, at en virksomhed ikke længere opfylder kravene i artikel 3, underretter den kompetente myndighed virksomheden herom. Hvis den kompetente myndighed konstaterer, at et eller flere af kravene ikke længere er opfyldt, kan den kompetente myndighed give virksomheden en af følgende frister til at bringe forholdene i orden:

- a) højst seks måneder til at ansætte en afløser for transportlederen, hvis denne ikke længere opfylder vandelskravet eller kravet til faglige kvalifikationer, idet fristen kan forlænges med tre måneder, hvis transportlederen afgår ved døden eller bliver fysisk uskikket til at varetage sit hverv
- b) højst seks måneder, hvis virksomheden skal bringe forholdene i orden med hensyn til at påvise, at den råder over et faktisk etableret og varigt forretningssted
- c) højst seks måneder, hvis kravet til det økonomiske grundlag ikke er opfyldt, med henblik på at godtgøre, at kravet til det økonomiske grundlag på ny vil være varigt opfyldt.

2. Den kompetente myndighed kan pålægge virksomheder, som har fået deres vejtransporttilladelse suspenderet eller tilbagekaldt, at deres transportledere skal bestå en prøve som omhandlet i artikel 8, stk. 1, inden der træffes rehabiliteringsforanstaltninger.

3. Hvis den kompetente myndighed konstaterer, at en virksomhed ikke længere opfylder et eller flere af kravene i artikel 3, suspenderer eller tilbagekalder den virksomhedens vejtransporttilladelse senest ved udløbet af den i stk. 1 omhandlede tidsfrist.

⁽¹⁾ EUT L 102 af 11.4.2006, s. 35.

Artikel 14

Erklæring om uegnethed som transportleder

1. Hvis en transportleder ikke længere opfylder vandelskravene i medfør af bestemmelserne i artikel 6, erklærer den kompetente myndighed den pågældende transportleder uegnet til at lede en virksomheds transportarbejde.

2. Så længe der ikke er truffet rehabiliteringsforanstaltninger i overensstemmelse med de relevante nationale bestemmelser, er beviset for faglige kvalifikationer, jf. artikel 8, stk. 8, som er udstedt til den transportleder, der er erklæret uegnet til at lede transportarbejde, ugyldigt i alle medlemsstater.

Artikel 15

Afgørelser fra de kompetente myndigheder og klager

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder skal begrunde de negative afgørelser, som de træffer i medfør af denne forordning, herunder afslag på ansøgninger om vejtransporttilladelse, suspension og tilbagekaldelse af en eksisterende vejtransporttilladelse og erklæring om transportlederens uegnethed.

Sådanne afgørelser træffes under hensyntagen til oplysninger om overtrædelser, som virksomheden eller transportlederen har begået, og som kan indebære, at virksomheden ikke opfylder vandelskravet, samt til alle andre oplysninger, den kompetente myndighed har til sin rådighed. I afgørelser om suspension af en vejtransporttilladelse og om erklæring af uegnethed anføres relevante rehabiliteringsforanstaltninger.

2. Medlemsstaterne sørger for, at de berørte virksomheder og personer har mulighed for at klage over afgørelserne i stk. 1 til mindst ét uafhængigt og upartisk organ eller til en domstol.

KAPITEL IV

FORENKLING OG ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE

Artikel 16

Nationale elektroniske registre

1. Med henblik på gennemførelsen af denne forordning, særlig artikel 11-14 og artikel 26, fører hver medlemsstat et nationalt elektronisk register over vejtransportvirksomheder, der har fået vejtransporttilladelse af en kompetent myndighed, som medlemsstaten har udpeget. Behandlingen af de data, dette register indeholder, sker under kontrol af den myndighed, som er udpeget hertil. Alle den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder har adgang til de relevante data i det nationale elektroniske register.

Senest den 31. december 2009 vedtager Kommissionen en beslutning om mindstekravene til de data, der skal indføres i det nationale elektroniske register fra datoen for dets oprettelse, for at gøre den fremtidige sammenkobling af registre lettere. Den kan anbefale, at der ud over de data, der er omhandlet i stk. 2, medtages registreringsmærker for køretøjer.

2. Nationale elektroniske registre skal mindst indeholde følgende data:

- a) virksomhedens navn og retlige form
- b) adressen på dens forretningssted
- c) navnet på de transportledere, der er udpeget for at opfylde vandelskravet og kvalifikationskravet, samt eventuelt navnet på en retlig repræsentant
- d) tilladelsens type, antallet af køretøjer, der er omfattet af den, og, hvor det er relevant, løbenummeret på fællesskabstilladelsen og på de bekræftede kopier
- e) antal, kategori og type af alvorlige overtrædelser, jf. artikel 6, stk. 1, litra b), som har medført en straffedom eller sanktion inden for de sidste to år
- f) navn på enhver person, der er erklæret uegnet til at lede en virksomheds transportarbejde, så længe denne person ikke er blevet rehabiliteret, jf. artikel 6, stk. 3, og de rehabiliteringsforanstaltninger, der finder anvendelse.

Med hensyn til litra e) kan medlemsstaterne indtil den 31. december 2015 vælge kun at medtage de alvorligste overtrædelser, som er nævnt i bilag IV, i det nationale elektroniske register.

Medlemsstaterne kan vælge at opbevare de i første afsnit, litra e) og f) omhandlede data i separate registre. I så tilfælde skal de relevante data stilles til rådighed efter anmodning, eller den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder skal have direkte adgang til dem. De ønskede data fremsendes inden 30 arbejdsdage fra modtagelsen af anmodningen. De i første afsnit, litra a) til d), nævnte data gøres offentligt tilgængelige i henhold til de relevante bestemmelser om beskyttelse af personfølsomme oplysninger.

Andre myndigheder end de kompetente myndigheder skal i alle tilfælde kun have adgang til de data, der er omhandlet i første afsnit, litra e) og f), hvis de har kontrol- og sanktionsbeføjelser inden for vejtransport, og deres ansatte er edsvorne eller på anden måde formelt har tavshedspligt.

3. Data om virksomheder, hvis tilladelse er blevet suspenderet eller tilbagekaldt skal opbevares i det nationale elektroniske register i to år fra udløbet af suspensionen eller tilbagekaldelsen af tilladelsen og skal derefter straks fjernes.

Data om personer, der er erklæret uegnet til udøvelse af vejtransporterhvervet, opbevares i det nationale elektroniske register, så længe denne person endnu ikke er blevet rehabiliteret, jf. artikel 6, stk. 3. Efter at en rehabiliteringsforanstaltning eller tilsvarende foranstaltninger er truffet, skal dataene straks fjernes.

I de i første og andet afsnit nævnte data anføres begrundelsen for suspensionen eller tilbagekaldelsen af vejtransporttilladelsen og for uegnethedserklæringen, alt efter omstændighederne, og den tilsvarende varighed.

4. Medlemsstaterne tager alle nødvendige skridt til at sikre, at alle data i det nationale elektroniske register er aktuelle og rigtige, navnlig de i stk. 2, første afsnit, litra e) og f), omhandlede data.

5. Med forbehold af stk. 1 og 2 træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de nationale elektroniske registre er sammenkoblede og tilgængelige i hele Fællesskabet gennem nationale kontaktpunkter, jf. artikel 18. Adgangen gennem de nationale kontaktpunkter og sammenkoblingen gennemføres senest den 31. december 2012 således, at en kompetent myndighed i enhver medlemsstat kan søge i alle medlemsstaters nationale elektroniske registre.

6. De fælles regler for gennemførelsen af stk. 5, som f.eks. formatet af de udvekslede data, tekniske procedurer for elektronisk søgning i andre medlemsstaters nationale elektroniske registre og fremme af disse registres interoperabilitet med andre relevante databaser vedtages af Kommissionen efter proceduren i artikel 25, stk. 2, og første gang inden den 31. december 2010. Disse fælles bestemmelser skal fastsætte, hvilken myndighed der er ansvarlig for adgang, senere anvendelse og ajourføring af dataene efter adgang, og de bør med henblik herpå omfatte bestemmelser om dataregistrering og -tilsyn.

7. Foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser vedrørende en forlængelse af fristerne i stk. 1 og 5, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 25, stk. 3.

Artikel 17

Beskyttelse af personoplysninger

Hvad angår anvendelsen af direktiv 95/46/EF sikrer medlemsstaterne særlig følgende:

- a) Personer, der registreres, underrettes, når oplysninger om dem optages i registret, og når disse oplysninger påtænkes videregivet til tredjemand. Ved underretningen oplyses det, hvilken myndighed der er ansvarlig for databehandlingen, hvilken type data der behandles og hvorfor.
- b) Registrerede personer har ret til at få aktindsigt i de oplysninger, der vedrører dem selv, hos den myndighed, der er ansvarlig for behandlingen af disse oplysninger. Denne ret gælder uden indskrænkninger og kan udøves med rimelige mellemrum; den efterkommes ufortøvet og må hverken medføre urimelige udgifter eller forsinkelser for den, der begærer aktindsigt.
- c) Registrerede personer har ret til at få rettet, slettet eller blokeret ufuldstændige eller urigtige oplysninger om sig selv.

- d) Registrerede personer har ret til af legitime og vægtige grunde at gøre indsigelse mod, at oplysninger, der vedrører dem selv, gøres til genstand for behandling. Er indsigelsen berettiget, må behandlingen ikke længere omfatte disse oplysninger.
- e) Virksomhederne overholder de respektive bestemmelser om beskyttelse af personoplysninger i det omfang, disse er relevante.

Artikel 18

Administrativt samarbejde mellem medlemsstaterne

1. Medlemsstaterne udpeger et nationalt kontaktpunkt med ansvar for udveksling af oplysninger om anvendelsen af denne forordning med de andre medlemsstater. Medlemsstaterne sender Kommissionen navn og adresse på deres nationale kontaktpunkt senest den 4. december 2011. Kommissionen udarbejder en liste over alle de nationale kontaktpunkter og sender den til medlemsstaterne.

2. De medlemsstater, der udveksler oplysninger inden for rammerne af denne forordning, benytter de nationale kontaktpunkter, der er udpeget i medfør af stk. 1.

3. Medlemsstater, der udveksler oplysninger om overtrædelserne i artikel 6, stk. 2, eller om transportledere, der er erklæret uegnede, skal følge proceduren og overholde fristerne i artikel 13, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1072/2009, eller, efter omstændighederne, i artikel 23, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1073/2009. Medlemsstaterne indfører de meddelelser om alvorlige overtrædelser, der har ført til straffedomme eller sanktioner, som de modtager fra andre medlemsstater, i deres nationale elektroniske registre.

KAPITEL V

GENSIDIG ANERKENDELSE AF ATTESTER OG ANDRE KVALIFIKATIONSBEVISER

Artikel 19

Attestering af godandel og tilsvarende dokumenter

1. Som tilstrækkeligt bevis på godandel som betingelse for adgang til vejtransporterhvervet anerkender etableringsmedlemsstaten en straffeattest eller i mangel heraf et tilsvarende dokument, som er udstedt af en kompetent retslig eller administrativ myndighed i den medlemsstat, hvor transportlederen eller andre relevante personer sidst havde bopæl, jf. dog artikel 11, stk. 4.

2. Når en medlemsstat til sine egne statsborgere stiller vandelskrav, som ikke kan godtgøres ved det i stk. 1 nævnte dokument, anerkender denne medlemsstat for statsborgere fra andre medlemsstater som tilstrækkeligt bevis en attest udstedt af en kompetent retlig eller administrativ myndighed i den eller de medlemsstater, hvor transportlederen eller andre relevante personer sidst havde bopæl, som bekræfter, at disse krav er opfyldt. Disse attester skal indeholde oplysninger om de særlige forhold, som etableringsmedlemsstaten tillægger betydning.

3. Hvis det dokument, der er nævnt i stk. 1, eller den attest, der er nævnt i stk. 2, ikke er blevet udstedt af den eller de medlemsstater, hvor transportlederen eller andre relevante personer sidst havde bopæl, kan den pågældende transportleder eller andre relevante personer i stedet for nævnte dokument eller attest afgive en erklæring under ed eller en erklæring på tro og love for en kompetent retslig eller administrativ myndighed eller eventuelt for en notar i den medlemsstat, hvor transportlederen eller andre relevante personer sidst havde bopæl. Den pågældende myndighed eller notaren udsteder en attest til bekræftelse af denne edsaflæggelse eller tro og love-erklæring.

4. Et dokument som nævnt i stk. 1, og en attest som nævnt i stk. 2, anerkendes ikke, hvis de fremlægges senere end tre måneder efter udstedelsesdatoen. Samme betingelse gælder for en erklæring i henhold til stk. 3.

Artikel 20

Attestering af virksomhedens økonomiske grundlag

Når en medlemsstat til sine egne statsborgere stiller flere krav til det økonomiske grundlag end dem, der er fastsat i artikel 7, anerkender denne medlemsstat for statsborgere fra andre medlemsstater en attest udstedt af en kompetent myndighed i den eller de medlemsstater, hvor transportlederen eller andre relevante personer sidst havde bopæl, som bekræfter, at disse krav er opfyldt. Disse attester skal indeholde de oplysninger, som den nye etableringsmedlemsstat tillægger betydning.

Artikel 21

Attestering af faglige kvalifikationer

1. Som tilstrækkeligt bevis for faglige kvalifikationer anerkender medlemsstaterne attester, der er i overensstemmelse med modellen i bilag III, og som er udstedt af de behørigt godkendte myndigheder eller organer.

2. Attester, der udstedes inden 4. december 2011, som bevis for faglige kvalifikationer i medfør af bestemmelser, der var gældende på denne dato, ligestilles med attester, der er i overensstemmelse med modellen i bilag III og anerkendes i alle medlemsstater som bevis for faglige kvalifikationer. Medlemsstaterne kan kræve, at indehavere af attester for faglige kvalifikationer, der kun er gyldige for transport på nationalt plan, består prøven eller dele af prøven ifølge artikel 8, stk. 1.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 22

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter regler for, hvilke sanktioner der skal anvendes ved overtrædelse af bestemmelserne i denne forordning, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de iværksættes. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne giver senest den 4. december 2011. Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser og meddeler omgående senere ændringer af betydning for bestemmelserne. Medlemsstaterne sikrer, at alle sådanne foranstaltninger gennemføres uden forskelsbehandling på grund af transportvirksomhedens nationalitet eller hjemsted.

2. De i stk. 1 omhandlede sanktioner skal bl.a. omfatte suspension af vejtransporttilladelse, tilbagekaldelse af vejtransporttilladelse og erklæringer om transportlederens uegnethed.

Artikel 23

Overgangsbestemmelser

Virksomheder, der inden den 4. december 2009 har opnået vejtransporttilladelse, skal efterkomme denne forordnings bestemmelser senest 4. december 2011.

Artikel 24

Gensidig bistand

De kompetente myndigheder i medlemsstaterne samarbejder tæt og yder hinanden bistand med henblik på anvendelsen af denne forordning. De udveksler oplysninger om sager, hvor der er faldet dom eller fastsat sanktioner for eventuelle grove overtrædelser, eller om andre nærmere bestemte forhold, som kan få følger for udøvelsen af vejtransporterhvervet, dog under overholdelse af reglerne om beskyttelse af personoplysninger.

Artikel 25

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af det udvalg, der er nedsat ved artikel 18, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 3821/85 af 20. december 1985 om kontrolapparatet inden for vejtransport ⁽¹⁾.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 3 og 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5a, stk. 1 til 4, og artikel 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

Artikel 26

Rapport

1. Hvert andet år udarbejder medlemsstaterne en national rapport om deres kompetente myndigheds arbejde og forelægger den for Kommissionen. Rapporten skal:

- indeholde en oversigt over sektoren med hensyn til vandel, økonomisk grundlag og faglige kvalifikationer
- oplyse antallet af udstedte, suspenderede og inddragne vejtransporttilladelser, antallet af uegnethedserklæringer samt begrundelserne herfor
- oplyse, hvor mange beviser for faglige kvalifikationer der er udstedt om året
- indeholde de vigtigste statistikker om de nationale elektroniske registre og de kompetente myndigheds brug af dem, og
- indeholde en oversigt over informationsudvekslingen med de andre medlemsstater i medfør af artikel 18, stk. 2, herunder bl.a. det årlige antal meddelelser til en anden medlemsstat om konstaterede overtrædelser samt modtagne svar og det årlige antal ansøgninger og svar i medfør af artikel 18, stk. 3.

2. På grundlag af de i stk. 1, nævnte rapporter fra medlemsstaterne indsender Kommissionen hvert andet år en rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om udøvelsen af vejtransporterhvervet. Rapporten skal bl.a. indeholde en vurdering af, hvordan informationsudvekslingen mellem medlemsstaterne fungerer, og en gennemgang af, hvordan de nationale elektroniske registre fungerer, og hvilke data de omfatter. Den offentliggøres samtidig med den rapport, der er omhandlet i artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 af 15. marts 2006 om harmonisering af visse sociale bestemmelser inden for vejtransport ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 370 af 31.12.1985, s. 8.

⁽²⁾ EUT L 102 af 11.4.2006, s. 1.

Artikel 27

Liste over kompetente myndigheder

Hver medlemsstat fremsender senest 4. december 2011 en liste til Kommissionen over kompetente myndigheder, som den har udpeget til at udstede vejtransporttilladelser, og en liste over myndigheder eller organer, der er godkendt til at tilrettelægge de i artikel 8, stk. 1, nævnte prøver og udstede attesterne. Kommissionen offentliggør en samlet liste over disse myndigheder og organer i hele Fællesskabet i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 28

Meddelelse af nationale foranstaltninger

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale love og administrative bestemmelser, som de udsteder på det

område, der er omfattet af denne forordning, senest 30 dage efter vedtagelsen deraf og første gang senest 4. december 2011.

Artikel 29

Ophævelse

Direktiv 96/26/EF ophæves.

Artikel 30

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 4. december 2011.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 21. oktober 2009.

På Europa-Parlamentets vegne
J. BUZEK
Formand

På Rådets vegne
C. MALMSTRÖM
Formand

BILAG I

I. EMNELISTE, JF. ARTIKEL 8

Når medlemsstaterne officielt godkender faglige kvalifikationer, skal de som minimum tage hensyn til viden om de emner, der er opført på denne liste, inden for henholdsvis godskørsel og buskørsel. I forbindelse med disse emner skal ansøgende udøvere af vejtransporterhvervet inden for godskørsel og buskørsel have det niveau af kundskaber og praktiske færdigheder, der er nødvendigt for at kunne lede en transportvirksomhed.

Minimumsniveauet for kundskaber som anført herunder må ikke være lavere end niveau 3 i den struktur for uddannelsesniveauerne, der er anført i bilaget til Rådets beslutning 85/368/EØF ⁽¹⁾, dvs. et uddannelsesniveau, der er opnået ved obligatorisk skolegang suppleret med enten erhvervsuddannelse og yderligere teknisk uddannelse eller med en teknisk skole- eller anden uddannelse på sekundærtrinnet.

A. **Borgerlig ret**

Ansøgeren skal bl.a. i relation til godskørsel og buskørsel:

1. kende de vigtigste transportkontrakter, der anvendes inden for vejtransport, og de deraf følgende rettigheder og forpligtelser
2. være kvalificeret til at forhandle en transportkontrakt, så den bliver retsgyldig, bl.a. med hensyn til transportbetingelserne

i relation til godskørsel:

3. kunne bedømme en klage fra ordregiveren over skader, der enten skyldes tab eller beskadigelse af varerne under transporten eller forsinket levering, samt kunne vurdere, hvilke følger denne klage får for hans kontraktlige ansvar
4. kende de regler og forpligtelser, der følger af CMR-konventionen om fragtaftaler ved international vejgodstransport

i relation til buskørsel:

5. kunne bedømme en klage fra ordregiveren over skader, der er forvoldt passagererne eller deres bagage som følge af en ulykke under befordringen, eller over skader som følge af forsinkelsen, samt kunne vurdere, hvilke følger denne klage får for hans kontraktlige ansvar.

B. **Handelsret**

Ansøgeren skal bl.a. i relation til godskørsel og buskørsel:

1. kende betingelserne og formkravene for at kunne drive handelsvirksomhed samt kende erhvervsdrivendes generelle forpligtelser (registrering, forretningsbøger osv.) samt følgerne af en konkurs
2. have et rimeligt kendskab til de forskellige selskabsformer samt reglerne for deres oprettelse og drift.

C. **Arbejdsmarkeds- og sociallovgivning**

Ansøgeren skal bl.a. i relation til godskørsel og buskørsel:

1. kende de for vejtransportsektoren relevante arbejdsmarkedsinstitutioners rolle og funktion (fagforeninger, samarbejdsudvalg, personalerepræsentanter, arbejdsinspektører osv.)
2. kende arbejdsgivernes forpligtelser med hensyn til social sikring

⁽¹⁾ Rådets beslutning 85/368/EØF af 16.7.1985 om sammenlignelighed af de ved erhvervsuddannelse i medlemsstaterne opnåede kvalifikationer (EFT L 199 af 31.7.1985, s. 56).

3. kende de regler, der gælder for arbejdskontrakter, der indgås med forskellige arbejdstagerkategorier i vejtransportvirksomheder (kontraktformer, parternes forpligtelser, arbejdsvilkår og arbejdstid, ferie med løn, aflønning, opsigelse af kontrakt osv.)
4. kende bestemmelserne om køretid, hviletid og arbejdstid, særlig i forordning (EØF) nr. 3821/85, forordning (EF) nr. 561/2006, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/15/EF ⁽¹⁾ og direktiv 2006/22/EF, samt de praktiske gennemførelsesbestemmelser til disse bestemmelser
5. kende bestemmelserne om grundlæggende kvalifikationer og efteruddannelse for erhvervschauffører, særlig dem, der følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/59/EF ⁽²⁾.

D. Skattelovgivning

Ansøgeren skal bl.a. i relation til godskørsel og buskørsel kende bestemmelserne om:

1. moms på transporttjenesteydelser
2. vægtafgifter
3. afgifter på visse køretøjer, der anvendes til vejgodstransport, samt de brugsafgifter, der opkræves ved benyttelse af visse infrastrukturanlæg
4. indkomstskat.

E. Forretningsmæssig og økonomisk virksomhedsledelse

Ansøgeren skal bl.a. i relation til godskørsel og buskørsel:

1. kende retsfor skrifterne og de praktiske regler for anvendelse af check, veksler, egenveksler, kreditkort og andre betalingsmidler eller -måder
2. kende de forskellige låneformer (banklån, remburs, kautionering, belåning af fast ejendom, leasing, leje, factoring osv.) samt de byrder og forpligtelser, de indebærer
3. vide, hvad en status er, hvordan den ser ud, og hvordan den fortolkes
4. kunne læse og fortolke en resultatopgørelse
5. kunne foretage en analyse af virksomhedens finansielle og rentabilitetsmæssige situation, bl.a. på grundlag af finansielle nøgletal
6. kunne lægge et budget
7. kende de forskellige bestanddele af virksomhedens kostpris (faste omkostninger, variable omkostninger, driftsmidler, afskrivninger osv.) og kunne foretage beregninger pr. køretøj, pr. tilbagelagt kilometer, pr. tur eller pr. ton
8. kunne udarbejde en skematisk fremstilling af hele personalets organisation inden for virksomheden, tilrettelægge arbejdsplaner osv.
9. kende principperne for marketing, reklame og PR-virksomhed, herunder transporttjenesteydelser, salgsfremstød og udarbejdelse af kundekartoteker osv.
10. kende de forskellige forsikringsformer, der er karakteristiske for vejtransport (ansvarsforsikring, personskadeforsikring/livsforsikring, tingsskadeforsikring og rejsegodsforsikring) samt de garantier og forpligtelser, de indebærer
11. kende de forskellige former for anvendelse af elektronisk datatransmission på vejtransportområdet

i relation til godskørsel:

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/15/EF af 11.3.2002 om tilrettelæggelse af arbejdstid for personer, der udfører mobile vejtransportaktiviteter (EFT L 80 af 23.3.2002, s. 35).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/59/EF af 15.7.2003 om grundlæggende kvalifikationskrav og efteruddannelseskrav for førere af visse køretøjer, der benyttes til godstransport eller personbefordring ad vej (EUT L 226 af 10.9.2003, s. 4).

12. kunne anvende reglerne om fakturering af godskørselsydelser samt kende betydningen og virkningerne af Incoterms
13. kende de forskellige former for støtteerhverv inden for transport, deres betydning, deres opgaver og eventuelt deres retlige stilling

i relation til buskørsel:
14. kunne anvende reglerne for billetpriser og prisdannelse inden for offentlig og privat personbefordring
15. kunne anvende reglerne om fakturering af buskørselsydelser.

F. Adgang til markedet

Ansøgeren skal bl.a. i relation til godskørsel og buskørsel:

1. kende de faglige regler for vejtransport for fremmed regning, for leje af erhvervskøretøjer, for underentreprise, herunder reglerne for den officielle organisering af erhvervet, adgangen til det, tilladelser til vejtransport inden og uden for Fællesskabets område samt reglerne vedrørende kontrol og sanktioner
2. kende bestemmelserne om oprettelse af en vejtransportvirksomhed
3. kende de forskellige dokumenter, der kræves til udførelse af vejtransporttjenesteydelser, og være i stand til at indføre kontrolmetoder til sikring af, at der såvel i virksomhedens lokaler som i køretøjerne befinder sig de reglementerede dokumenter, der vedrører hver udført transport, bl.a. dokumenter vedrørende køretøjer, føreren, godset eller passagerernes bagage

i relation til godskørsel:

4. kende reglerne om organiseringen af markedet for godskørsel, om speditørfirmaer og logistik
5. kende formaliteterne i forbindelse med grænsepassage, betydningen og rækkevidden af T-dokumenter og TIR-carnets samt de forpligtelser og det ansvar, der følger af at anvende dem

i relation til buskørsel:

6. kende reglerne for organiseringen af markedet for buskørsel
7. kende reglerne for oprettelse af busruter og være i stand til at udarbejde transportplaner.

G. Tekniske standarder og tekniske aspekter af driften

Ansøgeren skal bl.a. i relation til godskørsel og buskørsel:

1. kende reglerne for køretøjers vægt og dimensioner i medlemsstaterne samt procedurerne for de særlige transporter, der ikke falder ind under disse regler
2. alt efter virksomhedens behov kunne vælge passende køretøjer samt de dertil hørende bestanddele (chassis, motor, transmissionssystem, bremsesystem osv.)
3. kende formaliteterne i forbindelse med godkendelse, indregistrering og syn af disse køretøjer
4. kunne vurdere, hvilke foranstaltninger der skal træffes til støjbekæmpelse samt til bekæmpelse af luftforurening som følge af emissioner fra motorkøretøjer
5. kunne udarbejde periodiske vedligeholdelsesplaner for køretøjerne og deres udstyr

i relation til godskørsel:

6. kende de forskellige former for håndterings- og læsegej (bagsække, containere, paller osv.) og kunne indføre metoder og instrukser vedrørende lastning og losning af gods (lastfordeling, stabling, fastgørelse, afstivning osv.)
7. kende de forskellige teknikker for kombineret transport som huckepack og roll-on/roll-off
8. kunne iværksætte procedurer med henblik på overholdelse af reglerne for transport af farligt gods og affald, bl.a. i medfør af direktiv 2008/68/EF ⁽¹⁾ og forordning (EF) nr. 1013/2006 ⁽²⁾
9. kunne iværksætte procedurer til overholdelse af reglerne om transport af letfordærlige levnedsmidler, især reglerne i medfør af traktaten om international transport af letfordærlige levnedsmidler og om det særlige materiel, som skal bruges til sådanne transporter (ATP)
10. kunne iværksætte procedurer til overholdelse af bestemmelserne om transport af levende dyr.

H. Vejtrafiksikkerhed

Ansøgeren skal bl.a. i relation til godskørsel og buskørsel:

1. kende de kvalifikationer, der kræves af det kørende personale (kørekort, sundhedsattester, duelighedsbeviser osv.)
 2. kunne træffe foranstaltninger til sikring af, at chaufførerne overholder gældende færdselsregler, forbud og trafikbegrænsninger i de forskellige medlemsstater (hastighedsbegrænsninger, forkørselsrettigheder, regler for standsning og parkering, lygteføring, vejskiltning osv.)
 3. kunne udarbejde instrukser til chaufførerne om kontrol af sikkerhedsbestemmelserne dels vedrørende transportmateriellets, udstyrets og ladningens tilstand, dels vedrørende forebyggende adfærd
 4. kunne indføre regler for, hvordan man skal forholde sig i ulykkestilfælde, og træffe de nødvendige foranstaltninger for at undgå gentagne ulykker eller grove overtrædelser af færdselsreglerne
 5. kunne iværksætte procedurer for sikkerhedsmæssigt forsvarlig fastgørelse af godset og kende teknikkerne hertil
- i relation til buskørsel:
6. have alment kendskab til vejnettet i medlemsstaterne.

II. TILRETTELÆGGELSE AF PRØVEN

1. Medlemsstaterne afholder en obligatorisk skriftlig prøve, som de kan supplere med en mundtlig prøve, for at konstatere, om den, der søger vejtransporttilladelse, er i besiddelse af det kundskabsniveau, der forlanges i del I, inden for de deri nævnte emner, og navnlig om de kan anvende de relevante midler og teknikker og påtage sig de omhandlede ledende og koordinerende opgaver.
 - a) Den obligatoriske skriftlige prøve skal bestå af følgende to delprøver:
 - i) skriftlige spørgsmål i form af enten multiple choice-spørgsmål (fire mulige svar) eller spørgsmål, der skal besvares direkte, eller en kombination heraf
 - ii) skriftlige opgaver/case studies.Hver af de to delprøver skal have en varighed af mindst to timer.
 - b) Hvis der afholdes en mundtlig prøve, kan medlemsstaterne stille som betingelse for at deltage i denne prøve, at ansøgeren har bestået den skriftlige prøve.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/68/EF af 24. september 2008 om indlandstransport af farligt gods (EUT L 260 af 30.9.2008, s. 13).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1013/2006 af 14. juni 2006 om overførsel af affald (EUT L 190 af 12.7.2006, s. 1).

2. Hvis medlemsstaterne også afholder en mundtlig prøve, skal de for hver af de tre prøver fastsætte en vægtning af pointene, der ikke må være under 25 % og ikke over 40 % af det samlede antal point, der kan tildeles.

Hvis medlemsstaterne kun afholder en skriftlig prøve, skal de for hver prøve fastsætte en vægtning af pointene, der ikke må være under 40 % og ikke over 60 % af det samlede antal point, der kan tildeles.

3. Ved alle prøverne skal ansøgerne opnå et samlet gennemsnit på mindst 60 % af det samlede antal point, der kan tildeles, og ved hver prøve skal der opnås mindst 50 % af antallet af mulige point. En medlemsstat kan for en enkelt prøves vedkommende nedsætte kravet fra 50 % til 40 %.
-

*BILAG II***Sikkerhedselementer for attesten for faglige kvalifikationer**

Attesten skal have mindst to af følgende sikkerhedselementer:

- et hologram
 - særlige fibre i papiret, som bliver synlige i UV-lys
 - mindst én linje mikroprint (kan kun ses med et forstørrelsesglas og gengives ikke af fotokopieringsmaskiner)
 - taktile bogstaver, symboler eller mønstre
 - dobbelt nummerering: serienr. og udstedelsesnr.
 - et sikkerhedsbundtryk med et fint guillochemønster og regnbuetryk.
-

BILAG III

Model til attest for faglige kvalifikationer

DET EUROPÆISKE FÆLLESSKAB

(Pantone beige farvet cellulosepapir, mindst 100g/m², format: DIN A4)

(Tekst udarbejdet på det, de eller et af de officielle sprog i den udstedende medlemsstat)

Den pågældende medlemsstats kendingsbogstaver ⁽¹⁾Navnet på den autoriserede myndighed eller det autoriserede organ ⁽²⁾ATTEST FOR FAGLIGE KVALIFIKATIONER GODSKØRSEL/BUSKØRSEL ⁽³⁾

Nr.

.....

attesterer hermed, at ⁽⁴⁾

født den i

har bestået de prøver (år: termin:) ⁽⁵⁾, der kræves for at opnå en attest for faglige kvalifikationer inden for godskørsel/buskørsel ⁽³⁾ i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1071/2009 af 21 oktober 2009 om fælles regler om betingelser for udøvelse af vejtransporterhvervet ⁽⁶⁾.

Dette bevis udgør tilstrækkelig godtgørelse af faglige kvalifikationer, jf. artikel 21 i forordning (EF) nr. 1071/2009.

Udstedt i, den ⁽⁷⁾

⁽¹⁾ Medlemsstaternes kendingsbogstaver er: (B) Belgien, (BG) Bulgarien, (CZ) Den Tjekkiske Republik, (DK) Danmark, (D) Tyskland, (EST) Estland, (IRL) Irland, (GR) Grækenland, (E) Spanien, (F) Frankrig, (I) Italien, (CY) Cypern, (LV) Letland, (LT) Litauen, (L) Luxembourg, (H) Ungarn, (M) Malta, (NL) Nederlandene, (A) Østrig, (PL) Polen, (P) Portugal, (RO) Rumænien, (SLO) Slovenien, (SK) Slovakiet, (FIN) Finland, (S) Sverige, (UK) Det Forenede Kongerige.

⁽²⁾ Den myndighed eller det organ, som hver af Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater på forhånd har udpeget til at udstede denne attest.

⁽³⁾ Det ikke relevante overstreges.

⁽⁴⁾ Efternavn og fornavn, fødested og fødselsdato.

⁽⁵⁾ Identifikation af prøven.

⁽⁶⁾ EUT L 300 af 14.11.2009, s. 51

⁽⁷⁾ Stempel og underskrift for det autoriserede organ, der udsteder beviset.

BILAG IV

De alvorligste overtrædelser, jf. artikel 6, stk. 2, litra a), er følgende:

1. a) overskridelse af den maksimalt tilladte køretid for henholdsvis 6 døgn eller 14 døgn med 25 % eller mere
b) overskridelse i den daglige arbejdstid af den maksimalt tilladte køretid med 50 % eller derover uden en pause eller sammenhængende hviletid på mindst 4,5 timer.
 2. Der forefindes ingen fartskriver og/eller fartbegrænser, eller der anvendes en falsk anordning, der kan ændre kontrolapparatets og/eller fartbegrænserens registreringer, eller der er tale om forfalskning af diagramark eller data fra fartskriveren og/eller førerkortet.
 3. Kørsel uden gyldig synsattest, hvis et sådant dokument kræves i henhold til fællesskabslovgivningen, og/eller meget alvorlige defekter ved bl.a. bremsesystem, styreapparat, hjul/dæk, affjedring eller chassis, der ville medføre en så umiddelbar risiko for færdselssikkerheden, at det fører til en beslutning om at tilbageholde køretøjet.
 4. Transport af farligt gods, som det er forbudt at transportere, eller som transporteres i en forbudt eller ikke godkendt emballage, eller som ikke er identificeret som farligt gods på køretøjet og dermed er til så stor fare for menneskeliv eller miljøet, at det fører til en beslutning om at tilbageholde køretøjet.
 5. Transport af passagerer eller varer uden gyldigt kørekort eller foretaget af en virksomhed, som ikke er indehaver af en gyldig fællesskabstilladelse.
 6. Anvendelse af et kørekort, som er forfalsket, eller som føreren ikke er indehaver af, eller som er erhvervet på grundlag af falske erklæringer og/eller forfalskede dokumenter.
 7. Kørsel med gods, hvor den maksimalt tilladte totalmasse overskrides med 20 % eller derover for køretøjer, hvis tilladte totalvægt overstiger 12 tons, og hvor den maksimalt tilladte totalmasse overskrides med 25 % eller derover for køretøjer, hvis tilladte totalvægt ikke overstiger 12 tons.
-